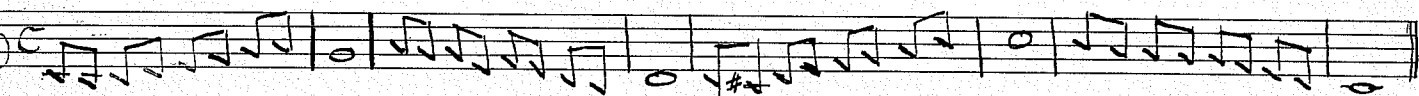

1 Emma leker kläder syr I sin nya dräcka,
Hon har många små bestyr Hon kan blommor färdiga,
Hon öppa, dansgård på så, Fänga fjärlar också,
Det kan lilla Emma

2 Emma kan så många ting som man knappt kan tänka,
Hon markrosor ring i ring, Redjer sammankänka,
Repa silke mysta garn Lösa moppe som ett barn
Det kan lilla Emma.

3 Emma kan ge hönsen korn Och kaniner mata,
Pugga utar sand små torn, Skatta som en skata,
Baka kakor utar sand, Leda moppe uti band,
Det kan lilla Emma.

4 Emma laga kan kalas Utar bröd och vatten,
Pålla blommor uti glas Fräsa såsom katten,
På frön morgon och till kvällen leker hon så glad och päk,
Det gör lilla Emma.

1.1) Bedas docka var så grann och fin.
Huvudet var av Rörstrands förslin.
Lidenklädnämn hade hon jorj för
Och på fötterna små blanka skor.

1.2) Landskap, hatt och schal och kappa, ja,
Klädty hade hon så snyggt och bra.
Fäbrätt var hon smält och lagom lamm.
Det ej hördes när hon gick en gång.

1.3) Näsan var förnämt en smula böjd
Men likväl var dockan inte nöjd
Skönare hon ville bli och se
Vad som därför hände en tu tre.

1.4) Dockan föll och sloj sig mitt i tår.
Och bland gammalt skräp hon ligger nu.
Därav lärde Beda att man bör
Vara nöjd med vad man är och för.

Från Krim nu har utkommit ett väntat segerbud.
Och kring all världen hörs däröver fröjdtyd.
Sveratopel är fallen, det är en grushög blott,
Och allfjenden Rysstand förädling strykt har fött.

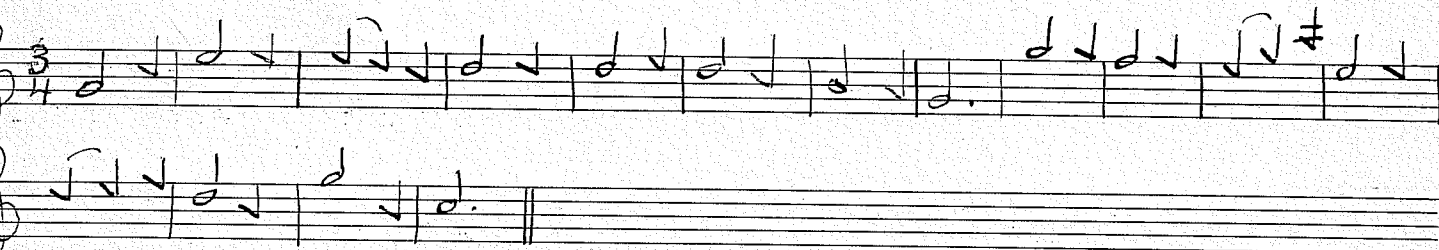
22) Vid Malakowska tornet där striden var så svår
Där blev den ena armen och båda mina bår
Ukar en bomb arskjutna, jag och en ustinn är
Som lida får och flängas den tid jag lever här.

23) En hustru och tre söner begråta mig som död.
Älsk om jag hos dem vore vad lindring i min nöd.
Stek om jag endast jingja i famnen sluta dem.
Och sista sucken ljuta uti mitt kära hem.

24) Men jag visst aldrig kommer mer till mitt hem så fänt,
Ty jag kleserad vorden så hamskt och fruktansvärt.
Men tröst ^{Frösta} om Gud upptar min själ,
Då är jag bärjad vorden ut. Jag är hjälpen väl.

Lille Hans. 3999

Efter spelman Blinde Hans ⁴

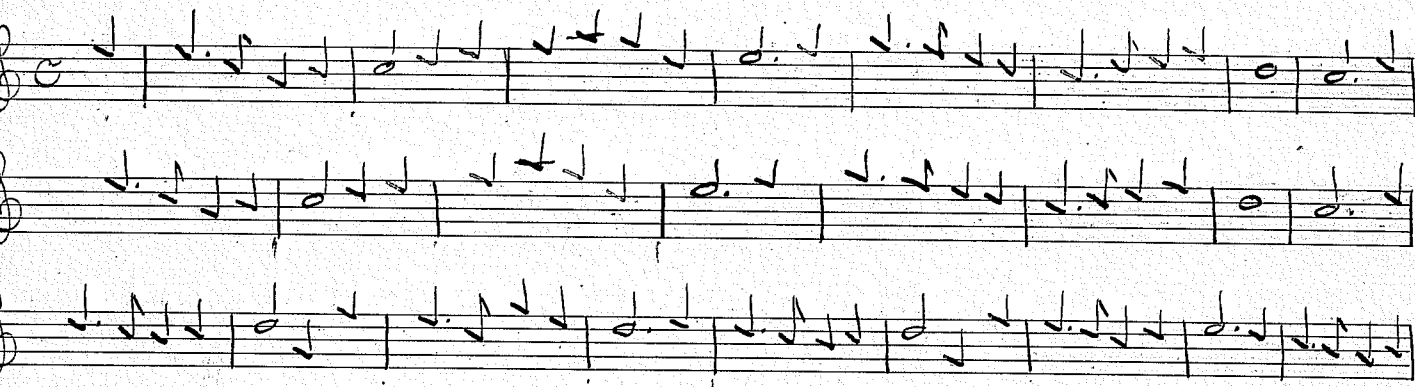

1/2 Lille Hans sprang ner till stranden	2. 3/4 "Gud," han beder, "dij Gärbarma.
För att samla smärter små.	För han drunknade igår.
I den djupa, heta sanden	Giv åt Mamma, giv oss arma
Moäste han barfota gå.	Bröd o Gud, o, Fader vår!"

1/2 Tårar glänste i hans öga	Lille Hans i bittra sorgen
Han så trött och hungerig var	Påter ej lämnad blev ej glömd.
Emot solens strålar foga	I bland musslorna i korgen
Stöjde trasorna han var.	Låg en dyrbar fjäril gömd.

I Stenkalsgruvan.
(Efter en uppläsningsring.)

Efter spelman Blinde Hans

7 ||
V. I mörka Stenkalsgruvan där hela dagen ligger
Så liten Alfred trogen för att vakta
En dörr som skulle öppnas och slutas varje gång
En stenkalsvagn gåt fram så tyst och sakta
Där ut och in han så där förtärd att sitt rum
Och att sin lilla bekanta för honom allting in
I frid med Gud han hade i sitt hjärta.

2. Vist var det stundom dyrtast att vara skild från
Både far och mor, kamrater, sysselskara
Så länge ut på vägen i vandringsvagn
Och ej ens se en skymt av solen klara
Men liten Alfred sågde häröver ej ändå
Det var en fröjd ej ringa för honom detta få
Med denna tjänst sin eget bröd förtjuna.

I Itenkalsgruvan.
(Herren upptager mig)

v. 3 En dag det blev i gruvan en ras just i den trakt
Där Alfred var vid tjänsten glad och frägen
Ej krossad som de andra han blev av rasat schakt
Men det o, ve, för honom spänat vägen
Nu endast han är oskadd det väntar föga här
Ty levande begravd han uti gruvan är
Ej någon mänsklig makt kan honom rädda.

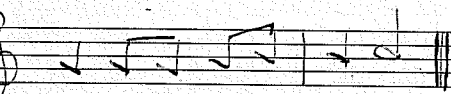
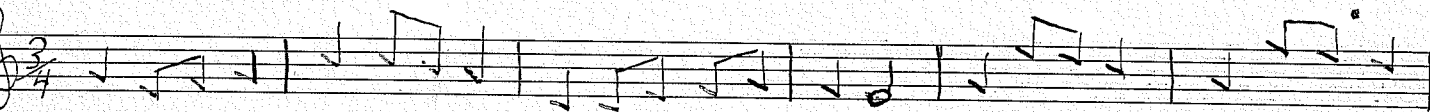
v. 4 Hans döda kropp blev funnen uti den mörka grift
Hans plumrat lugnt som tröttat barn om krällen
För honom lys var natten det sief man ar den skrift
Hans med sin fänkeniv ristat in i trälen
En ord ar Gud för honom upplyste dödens stinf:
"Min fader och min moder de övergiva mig
Men Herren Gud i himlen mig upptager."

Januari börjar året, Februari kommer näst
 Mars, April har knopp i håret
 Maj och Juni blomma märt
 Juli, Augusti och September
 Sköna Grottinga framgå
 Men Oktober och November
 Och December är grå.

Är du i nöd.

Efter spelman Blinde Hans.

Är du i nöd, har du ej stöd.
Står du allena förskräckt.
Herren är rik, alltid din lik.
Alltid hans dörr är sluten.

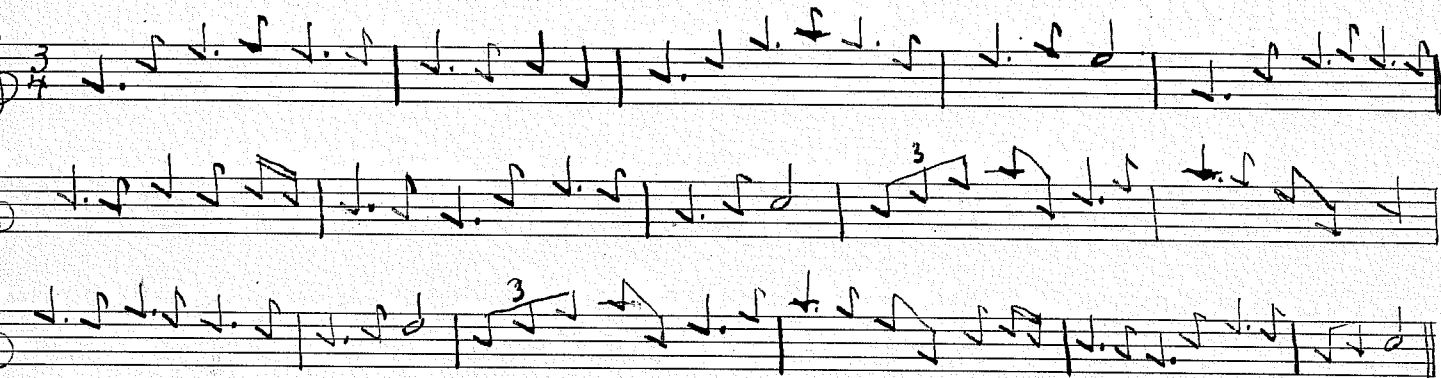
v.4 Hjälpen han har färdig och snar
Att din i rättan tiden.
Prövningens dag med Guds behag
Är inom kort förleden.

v.1 Rik uti måd, vet han och råd.
Sörj honom vad din fetar.
Stort eller smått, sörj honom blott
Hjälpen att din han delar.

v.5 Fått blå mod, Herren är god
Och skatt i mildhet handla.
Tårarnas bröd, hårdaste nöd
Vill han i fröjd förvandla.

v.3 Lika din är varje din vän
Herren är klippan trygg.
Trost han är, håller dig kär.
På honom kan du bygga.

v.6 Pris ska Gudsnamn. Litenste namn
Är det i alla skiften.
Fröjd uti nöd, liv uti död.
Ljuset ännu vid griften.

1/ Inämma Mormor lala om en saga
Bredja barnen uti aftonstund
Och den gamlas läfte de nu saga,
Lå sig nu kramf henne i en rund.
"Hon en riktigt rolig, Mormor lilla"
Viskar Rosa, Mormors rosenknopp,
Ty jag gråta vill om det går illa.
Och för Mormors tenå hon klämma opp.

2.2/ Mormor ler. Nu viljen vi mig följa
Till en fjärran land en lite stund
Där de skönsta blommor marken tvölja.
Smärta palmer bildar lund vid lund.
Tyrien, så heter landet sköna
Och Damaskus är dess huvudstad
Därinunder palmer ständigt gröna
Lysande frukt står rad vid rad.
forts.

4/ Naaman synta sk är, se hur han lider. Från sin konung han ett brev nu givet.
Smyglas plågar både nättur, dar. Men när fram läser detta bud.
På sitt purpurtagar han sig vider. Skad han sina kläder pönder över.
Sengen lindring än han Gummil har Rofande förskräckt: "Er jag då Gud.
Då från Judaland såsom slavinna. Kan jag döden eller livet giva
Liten flicka man till honom för. Ben-Hadad blott söker mot mig skrid.
Och hon vet var Naaman hjälp skall finna. Och så fruktar fram det skall bliva.
Då hon nu sin herres jämmer hör. Slut från Israels för landets frid.
Skriv endast på denna sida!

7/ Men Elisa lud till förampanden ^{r. 9/} Och han stiger ned i Jordens vatten.
Låt den mannen komma hit till mig. Då han sjunde gången stiger upp.
Och med hästar, vagnar Naaman tönder. För han med sin länge sökte skatten
Till profeten, som ej visar sig. Sjuga sår betäcka nu hans kropp.
Utan genom drängens låter säga: Han är frisk och fri från varje smärta
"Frä din gämnar sju i Jordans flod. Till Elisa skyndas han med fröjd
Och din hälsa skall du åter äga." Och med glädje vänder sig hans hjärta.
Då drar Naaman bort i vredesmod. Till den Gud, som bor i himlens höjd.

8/ Botemedlet var här ännu för ringa ^{r. 10/} Så ljöd Moormors underbara saga
Blott profetens ord och inlet mer. Och det bästa är att hon är sann.
Bättre än Abana, Tarpar inga. Tj om vi vår kära bibel läsa
Floden uti Israel man ser. Var och en den sagan läsa kan.
Men hans tjänare till honom talas. Ut i Andra Kungaboken finner
Bedjande att han dock lyda om. Hvar du, så leta rätt därifrån
Och i Jordans flodens böljor svala. Och en kväll då brasan lustigt brinner
Sitt tilltill från profetens ord sin tvål. Hvar läs för dina pysskon små.